

CESTA DO BABYLONU

Fantasy
román roku podle
*The Washington
Post*

JOSIAH BANCROFT

CESTA DO BABYLONU

BRNO
2019

JOSIAH BANCROFT

Senlin Ascends

All rights reserved

Cover design © Ian Leino / Hachette Book Group

Translation © Aleš Drobek, 2019

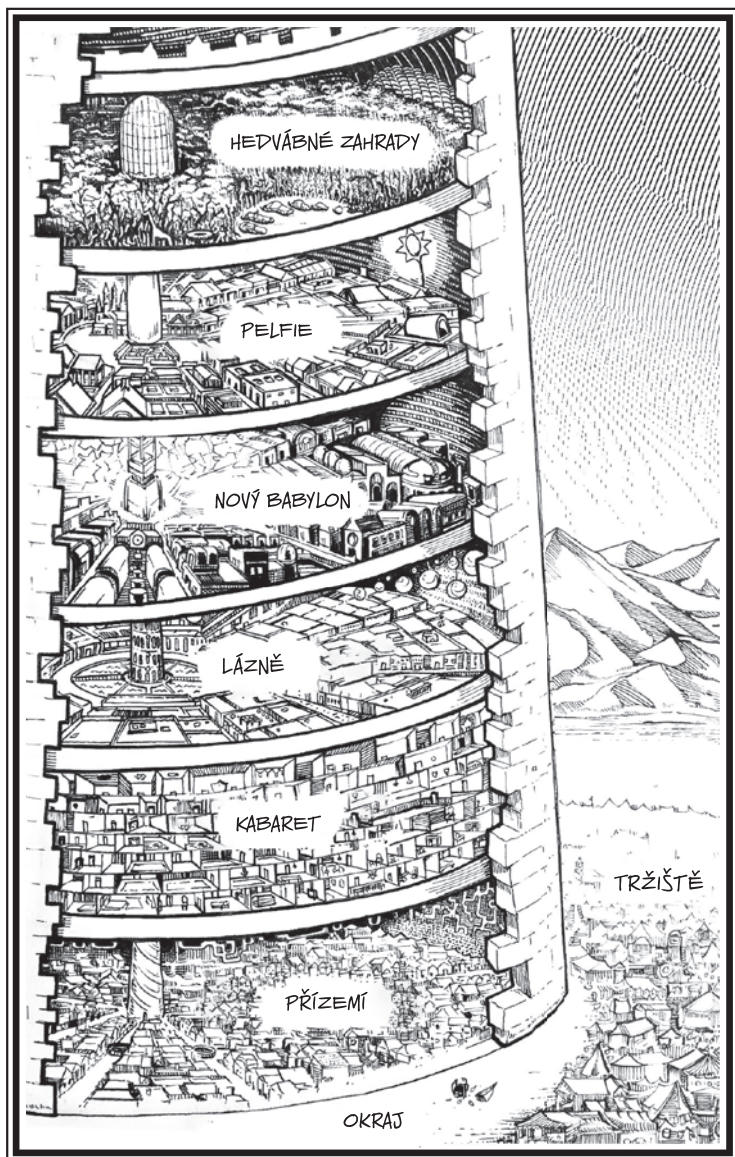
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0112-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0113-7 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0114-4 (Formát MobiPocket)

Sharon, která se nikdy neztratí v davu

BABYLONSKÁ VĚŽ
mapa nižších prstenců

Babylonské věži se někdy přezdívá „jímka lidstva“. Její nesmírnost, její prstence i záhadné a přepychové výšiny přijdou návštěvníkům neodolatelné. Kroužíme kolem ní jako voda kolem odtoku.

— ÚVOD K OBECNÉMU PRŮVODCI
BABYLONSKOU VĚŽÍ (ČTRNÁCTÉ VYDÁNÍ)

ČÁST I.

PŘÍZEMÍ A KABARET

KAPITOLA PRVNÍ

Babylonská věž proslula hedvábným šatstvem a úchvatnými vzducholoděmi, které se v ní vyrábějí, návštěvníci však objevují i jiný, méně hmatatelný vývozní artikl. Skutečným bohatstvím Věže je fantazie, dobrodružství a romantika.

— OBECNÝ PRŮVODCE BABYLONSKOU VĚŽÍ, I. V

Pobřeží od pouště, z níž jako kel ze zemské tlamy trčela Babylonská věž, dělila čtyřdenní jízda vlakem. Nejprve za okny defilovaly jednotvárné vesnice a pastviny kropenaté tučným skotem a pak začala souprava zdolávat pásma zasněžených hor, kde v hnízdech velkých jako stohy hřadovali kondoři. Již v té chvíli byli dále od domova než kdykoli dříve. Zpět k vyprahlé pánvi je sneslo břidlicové předhůří, které mu připomnělo školní tabuli, a háj vysokých cypřišů, které jí připomněly otevřené deštníky. Rovinatá půda měla barvu rezavého řetězu a na vše sedal všudypřítomný prach. Poušť nebyla ani zdaleka opuštěná. Vlak mířil stejným směrem jako nesčetné karavany, šňůry kol, kopyt a chodidel. Než se ráno přehouplo v poledne, provoz zhoustl natolik, že se jednotlivé pramínky spojily ve veletok. Vlak musel zpomalit na šnečí tempo. Jejich vagon jako by si razil cestu bouřlivým proudem dostavníků, volských spřežení, turistů, poutníků, migrantů a kupců ze všech států velikého národa Uru.

Thomas Senlin a jeho novomanželka Marya hleděli na ten lidský zvěřinec otevřeným oknem svého prosluněného lůžkového kupé. Maryina porcelánově bílá ruka spočívala jako pírkó na Senlinově dlouhých prstech. Hloučkem lidí s kostkovanými šátky na velbloudech procválal nepočtený útvar vojáků s rudými kyrysy na plavých koních. Do tlumeného dunění dvojkolí znělo sloní troubení a na horkých proudech vysoko nad hlavami se k Babylonské věži líně plavily vzducholoďe. Balony, které držely lodě ve vzduchu, byly barevné jako májky.

Jakmile se vlak natočil čelem k Věži, novomanželům se ta majestátní stavba ztratila z očí. To však Senlina neodradilo. „O přesném počtu podlaží se učenci prou. Někteří tvrdí, že jich je dvaapadesát, jiní, že až šedesát. Ze země to spočítat nelze,“ pokračoval v litanii popisných údajů, jimiž během cesty svou mladou ženu neúnavně zásoboval. „Jsou i tací, většinou vzduchoplavci a mystikové, kteří prý viděli samotný vršek. Ani jeden to však nemůže nijak dokázat. Někteří dokonce tvrdí, že Věž se ještě pořád staví. Věřila bys tomu?“ Thomase Senlina tato triviální fakta uklidňovala, jako ostatně všechna fakta. Byl to zdrženlivý a přirozeně ostýchavý muž, který z harmonogramů, pravidel a psaných záznamů čerpal jistotu.

Marya svědomitě přikývla, bylo však zjevné, že více ji zajímá lidský cirkus za oknem. Její široké zelené oči vzrušeně přebíhaly od jedné exotické podívané ke druhé. Co Senlin pouze vnímal, ona vstřebávala. Věděl, že Maryu na rozdíl od něj davy a zábava přitahují, ačkoli z domova na ně věru nebyla zvyklá. Podívaná za okny se Isaughu, prosolené rybářské vesnici, již nechali stovky mil za sebou, v ničem nepodobala. Isaugh byl jediný domov, který Marya kdy poznala, vyjma dívčí hudební konzervatoře, na níž čtyři roky studovala. V Isaughu byly dva hostince, karetní klub a radnice, jež v případě potřeby sloužila jako plesový sál. Rozhodně to nebyla žádná metropole.

Marya na sedadle nadskočila, když se v jejich těsné blízkosti nenadále zjevila velbloudí hlava. Senlin, sedící vzpřímeně

a vyrovnaně, se jal svou ženu chlácholit, záhy však sám vyjekl, když zvíře frklo a počastovalo je sprškou teplých slin. Rozhořčen a oloupen o dekorum Senlin velblouda odehnal mávnutím kapesníku.

Čajová souprava, kterou jim před snídání přinesla obsluha, zařinčela. Jakmile strojvůdce zatáhl za brzdu a souprava zastavila, lžičky se v prázdných šálcích rozcinkaly. Thomas Senlin na tuto dovolenou šetřil celou svou kariéru a stejnou dobu ji i plánoval. Na vlastní oči si chtěl prohlédnout zázraky, o nichž tolik četl, a i když věděl, že to pro něj bude zkouška nervů, doufal, že díky své přirozené rozvaze a intelektu vše nakonec zvládne. Odjakživa toužil vylézt na Babylonskou věž, třeba jen kousek, a již se nemohl dočkat. Ačkoli by to na něm zřejmě nikdo nepoznal — obecně působil chladným, odtazitým dojmem a emoce na sobě nedával znát. Právě tak se choval ve škole a jinak to již nedokázal.

Venku jedna vzducholoď plula tak těsně nad zemí, že se její úvazová lana otírala o hlavy pěších a jezdců. Senlin si pomyslel, co asi dělá tak nízko. Snad vzlétla teprve před chvílí? Marya se zasmála a přikryla si dlaní ústa. Senlin jen zíral, jak kapitán divoce gestikuluje směrem ke svým lidem, zřejmě aby rozdmýchali pec a vytáhli nahoru všechna lana. Posádka pracovala rychle, jakýsi dobrodružný mladík se však jednoho lana přesto stihl chytit. Vzduchoplavci jej spěšně vytáhli nahoru; jeho chodidla jen těsně minula nejbližší kočár.

Celá scéna vypadala ze země téměř komicky, Senlinovi se však sevřel žaludek, když si pomyslel, jak se mladík asi cítil, zatímco se na laně houpal tak vysoko nad bezbřehým davem. Ten výjev byl pro něj natolik bizarní, že jej zkrátka vytěsnil z mysli. V *Průvodci* se psalo, že Tržiště je bouřlivé, nevázané místo. Senlinovi to přišlo jako slabé vyjádření.

V životě jej nenapadlo, že někdy pojede na svatební cestu. Vždyť si ani nepomyslel, že by vůbec někdy potkal ženu, která by jej chtěla. Marya byla o deset let mladší, on sám byl však

teprve třicátník, a tak mu jejich nedávný sňatek nepřišel zas tak pozoruhodný. Několik lidí v Isaughu se nad tím však pozastavovalo. Obyvatelé vesnice usazené na útesu nad Nirovým oceánem hleděli podezřívavě na vše, co se vymykalo běžnému rytmu přílivů a rybářských sezon. Nicméně Senlin coby ředitel a jediný učitel místní školy na řeči nedbal. V životě už si jich koneckonců vyslechl víc než dost. Klepy považoval za divadlo nevzdělaných — a neoženil se proto, aby si měli jeho sousedé u snídaně o čem povídat.

Udělal to z ryze praktických důvodů.

Marya se k němu hodila. Byla to veselá, sečtělá dívka. Přemýšlivá, leč nikoli zadumaná, a dobře vychovaná, leč nikoli odměřená. Bez potíží snášela jeho dlouhé hodiny studia a obecné nemluvnosti, kterou si druzí často vykládali jako stoicismus. Senlin měl za to, že Marya si jej vzala pro jeho vlídnost, vyrovnanost a jisté zaměstnání. Vydělával patnáct šekelů týdně, tedy třináct min ročně. Pravda, žádné jmění, k pohodlnému životu to však stačilo. Ale o jednom nebylo pochyb — kvůli vzhledu si ho nevzala. Ačkoli jeho rysy byly samy o sobě ucházející, společně tvořily poněkud roztažený a nesourodý celek. Žáci mu přezdívali „Jeseter“, protože byl útlý, vysoký a kostnatý.

I Marya měla samozřejmě pár výstředních návyků. Při chůzi do města si kupříkladu četla, což mohla doložit mnoha roztrženými sukněmi a odřenými koleny. Nebála se výšek a často vyšplhala na střechu, odkud se dívala, jak se zpoza obzoru noří plachty připlouvajících lodí. Na piano hrála sice krásně, zato nelítostně. Do kláves bušila vši silou a jako bláznivá mořská panna přitom pěla balady a rejdrováky. Její cesta životem byla poseta rozladěnými hudebními nástroji. I přes výstřední povahu ji však většina spoluobčanů obdivovala. V Isaughu platila za okouzující dívku a v místních hostincích byl její hudební styl velmi poptávaný. Nezkrušila ji ani šedivá, zachmuřená zima. A tak potom všechny lehce udivilo, že si vzala Jesetera.

Dnes na sobě měla cestovní šaty — khaki sukni po kolena a prostou bílou blůzu. Vlnité kaštanové vlasy jí přikrývala poněkud výstřední tropická přilba, kterou si Marya přebarvila načerveno. Svého muže tím příliš nepotěšila, nakonec jej však přesvědčila s tím, že ji tak alespoň snadno rozezná v davu. Senlin měl na sobě šedý oblek z tenkého manšestru, který mu sice i na poměry cestovního oděvu připadal trochu neformální, ale Marya prohlásila, že je módní, dokonce i krapet laškovný, a na svatební cestu jako ušitý.

Po boku vagonu příručkoval mrštný kluk v hrubé kozinkové vestě, s prstencovými chleby navléknutými na paži. Senlin si jeden koupil a pak s Maryou seděli a uždibovali teplého pečiva, zatímco se vlak pomalu sunul k babylonskému nádraží, konečné stanici nejedné tratě.

Líbánky museli odložit až na konec školního roku. Senlin si mohl vybrat pohodlnější a šetrnější destinaci, přímořský hotel nebo venkovskou chatu, kde by strávili celý víkend o samotě, jenže Babylonská věž byla mnohem víc než jen turistickým letoviskem. Svým způsobem byla úhelným kamenem celého světa. Senlin v mládí čítal o tom, jakou měrou přispěla k rozvoji divadla a umění, k vědeckému a technologickému pokroku. Elektrizace, která stále platila za přepychový artikl, jenž byl k vidění jen v těch největších městech Uru, prý v nejvyšších patrech proudila zcela volně. Věž byla majákem civilizace. Jedno staré přísloví pravilo: „Zem netřeše Věží, nýbrž Věž zemí.“

Vlak se konečně zastavil, ačkoli nádraží za okny ještě neviděli. Do kupé nakoukl průvodčí a oznámil jim, že zbytek cesty budou muset dojít pěšky. Trať je prý dočista ucpaná. Nepřekvapilo je to. Po čtyřech dnech houpavé jízdy se jim navíc představa procházky zalíbila. Senlin sbalil obě jejich zavazadla — šitý kožený vak s jeho svršky a Maryin skromný lodní kufr s rozměrnými kolečky na jedné straně a madlem na druhé. Prohlásil, že je oba zvládne nést sám.

Zatímco Marya potahovala za horní okraj svých hnědých kožených bot a upravovala si sukni, Senlin si zopakoval tři klíčové rady, o nichž se dočetl ve svém výtisku *Obecného průvodce Babylonskou věží*. Zaprvé, hlídejte si peníze. (Než vyrazili na cestu, nechali si u místního krejčího zhotovit tajné kapsy, on na pasu kalhot, ona na lemu sukni.) Zadruhé, nedávejte nic žebrákům. (Akorát je tím povzbudíte.) A konečně, nevzdalujte se svým společníkům z dohledu. Zatímco spěchali uličkou potaženou zlatým kobercem, Senlin požádal Maryu, aby všechny tři body odříkala. Dívka poslechla, třebaže si neodpustila špetku humoru.

„Pravidlo čtyři, nelíbejte se s velbloudy.“

„To se nikde nepíše.“

„Vykládej to velbloudům!“ poskočila si Marya do kroku.

Ani jednoho z nich však *Průvodce* nepřipravil na výjev, který se jim naskytl, jakmile sešli ze schůdků vagonu. Dav se kolem nich semkl jako ztuhlé želé. Nejprve se sotva dokázali hnout. Senlin se odrazil od holohlavého muže s obřím pytlem konopí přes rameno a železným obojkem kolem krku a vrazil do ženy s krhavýma očima. Ta jej s pijáckým smíchem odstrčila a vnořila se do močálu těl. Nad hlavami jim proplula klec s vyplašenými kanárky a na ramenou jim přistála hrst ohavně páchnoucího peří. Ze stran se o ně jako obří kuličková ložiska otřely boky tuctu černě oděných žen, poutnic jakési ezoterické víry. Protlačily se kolem nich nemyté děti nesoucí tácy s parfémovanými ubrousky, větrníky na hraní a kandovaným ovocem; všechny byly navzájem svázané dlouhým lanem. Kromě železniční tratě neviděli žádnou silnici ani chodník, žádné dláždění ani obrubníky, pouze rezavě rudou udusanou půdu pod nohama.

Všechno to bylo tak nesmírné a zdrcující, že Senlin na okamžik ztuhl jako mrtvola. Štěkání prodejců, pleskání celt, chrastění postrojů a brebentění desítky tisíc neznámých hlasů tvořilo zvukové pozadí, které bylo možné pouze překřičet. Marya se chytila Senlinova opasku a tím jej vytrhla z omráčení.

Lehce jej zezadu poštouchla. Senlin věděl, že nemůže zůstat na místě. Nadechl se a udělal první krok.

Vtáhl je do sebe labyrint kupeckých stanů, prodejních vozíků a rozvrzaných stolů. Půdorys uliček mezi stánky připomínal dětské klikyháky. Odevšad trčely provizorní bambusové krokve, prohnuté pod vahou jutových rohoží, a na nich visely věnce cibulí, děrované plechové svítlny a pletené kožené opasky. Většinu nebe zakrývala plachtová stínidla s pestrobarevnými pruhy, ačkoli slunce o sobě dávalo vědět i ve stínu. Suchý vzduch byl horký jako čerstvý popel.

Senlin postupoval dál s nadějí, že případně na pěšinu nebo rozcestník. Nedočkal se ani jednoho. Místo aby si namáhavě razil vlastní cestu, využíval chvilkových skulin, které se v davu otevíraly. Když takto urazil snad sto kroků, dočista zapomněl, kudy vede trať. Zalitoval, že se od ní odchýlil. Mohli po ní dojít až k hlavnímu nádraží. Znepokojilo jej, jak rychle se nechal zmást.

Přesto se tu a tam otočil a věnoval Marye úsměv. Ten její ani na chvíli nezakolísal. Nebyl důvod dělat jí s drobnými komplikacemi starosti.

Kousek před ním stál chlapec, nahý do půl těla, a vějířem odháněl mračna much od poražených jehňat a králíků zavěšených na hácích. Mouchy a nasládlý zápach, který se linul z řeznického stánku, vytvářely v davu proláklinu, a tak si Senlin s Maryou mohli chvíli odpočinout, i když se jim z toho aromatu zvedal žaludek. Senlin postavil Maryin kufr na zem a otřel si kapesníkem zátylek.

„Rušno tu je, jen co je pravda,“ odfoukl si. Doufal, že to neznělo tak nervózně, jak se mu zdálo. Ale Marya si toho ani nevšimla. S užaslým výrazem na své pohledné tváři hleděla na cosi nad Senlinovou hlavou.

„To je krása,“ vydechla.

Trhlinou v markýze nad nimi prosvítala modř a tam v dálce, jako pilíř nebe, se tyčila Babylonská věž.

Její stěna sestávala z kropenatých úseků bílé, šedé, rezavé, béžové a černé, které prozrazovaly rozličné druhy použitého kamene a cihel. Nepravidelné zbarvení Senlinovi připomnělo želvovinovou kočku. Silueta Věže byla architektonicky nevýrazná. Vypadala jako promáčknutá, žebrovaná hlaveň kanonu, byla však zdobená velkolepými vlasy, z nichž každý byl vyšší než dům. Vršek Věže se utápěl v hustých mracích. *Obecný průvodce* tvrdil, že vyšší patra jsou nepřetržitě zastřena — lidé s oblibou debatovali o tom, zda Věž mračna vytváří, nebo jen přitahuje. Ať už to bylo jakkoli, její vršek ze země nikdo nikdy nespátril.

Průvodce Senlina vůbec nepřipravil na tu nesmírnost stavby. Zikkuraty Jižního Uru a citadely Západních rovin vedle ní vypadaly jako modely, které si děti stavějí z kostkového cukru. Věž se budovala tisíc let. Podle některých historiků i déle. Senlinovi z okolního ruchu a posvátné bázně přejel mráz po zádech. Marya mu povzbudivě stiskla ruku a on se napřímil. Byl koneckonců ředitelem školy, pilířem skromné obce. Sice je ještě čekala tlačenice, ale jakmile dojdou k Věži, dav prořídne. Budou se moct trochu protáhnout a téměř zaručeně se ocitnou v poněkud lepší společnosti. Za pár hodin už budou popíjet pivo v nějakém střídém, leč přívětivém hostinci ve třetím patře — místní mu říkali Lázně —, přesně jak si naplánovali, a z pohodlné výšky budou shlížet na to hemžení pod sebou.

Alespoň už věděli, kterým směrem se mají tlačit.

Senlin navíc objevil účinnější způsob postupu davem. Zjistil, že není radno zastavovat se a dělat přestávky a že cesta lépe odsypá, dere-li se kupředu odhodlaně a pevně. I Marya po několika minutách nabyla sebevědomí a pustila se jeho opasku, což oběma chůzi značně usnadnilo.

Zanedlouho se ocitli v jednom z mnoha oděvních bazarů rozestetých po celém Tržišti. Na větvoví věšáků a šňůr se nabízely krajované šaty, vyšívané propínací zástěry a košile s manžetovými rukávy. Ke koupi zde byly obleky všech barev, od pávově modré po narcisově žlutou. Z bambusových žebříků visely jako

kůže cizokrajných hadů ženské punčochy. Nejbližší stůl se prohýbal pod závějí pečlivě složených kapesníků.

„Nechtěla bys něco na sebe?“ křikl Senlin Marye do ucha. „Večery jsou tady teplejší, než jsme zvyklí.“

„Ráda bych nějaké šaty,“ odvětila Marya a sundala si svou tropickou přilbu, zpod níž zasvítily poněkud zplihlé bronzové vlasy. „Něco pohoršlivého.“

Senlin se zachmuřil, aby zamaskoval překvapení. Tušil, že takto spolu na svatební cestě flirtují i spořádané páry, ale přesto jej to zarazilo natolik, že nedokázal zareagovat v podobně hravém duchu. „Pohoršlivého?“

„Neboj, tví záci se nic nedozví. Jen bych si doma na prádelní šňůru občas ráda pověsila něco skandálního.“ Marya mu přeje-la prstem po paži, jako když se zapaluje sirka. Senlin zneklid-něl. Před nimi se prostíraly akry stánků přetékaících ženským prádlem. Senlin široko daleko neviděl jediného dalšího muže.

Patnáct let žil jako svobodný mládenec, a tak mu chvíli trvalo, než si zvykl na Maryiny spodničky ve své ložnici. Po-hled na dívčí prádlo, navléknuté na sloupcích postele a klikách dveří jeho svatyně, jej zprvu dosti šokoval. Ovšem v té záplavě nočních košilek, župánků, korzetů, punčoch a podprsenek, jíž se probíraly tisíce neznámých žen, jej svíral stále větší stud. „Raději zůstanu tady u zavazadel.“

„A co tvá pravidla?“

„Nasaď si na hlavu tu svou červenou misku a já tě snadno zmerčím odkudkoli.“

„Jestli se zatouláš, setkáme se na vrcholku Věže,“ odvětila Marya dramaticky.

„Žádný vrcholek. Sejdeme se znovu tady, vedle toho stánku s ponožkami.“

„Ty jsi ale romantik!“ odtušila Marya a protáhla se kolem dvou silnějších žen v modrobílých šatových zástěrách, které byly v módě před mnoha lety. Senlin si pobaveně všiml, že ženy jsou k sobě u pasu přivázané tlustým jutovým provazem.

Zeptal se jich, zda jsou z východu, a ony uvedly název rybářské vesnice nedaleko Isaughu. Vyměnili si pár obvyklých nostalgických povzdechů, typických pro obyvatele pobřeží — o východech slunce, mořských hvězdicích a příjemném mumláni nočního příboje —, načež se jich Senlin zeptal:

„Jste tady na dovolené?“

Ženy odpověděly jemným mateřským úsměvem. Senlin se zastyděl. „My už máme dovolenkový věk za sebou,“ odvětila mladší žena.

„A to všude chodíte přivázané k sobě?“ Do hlasu se mu vloudil nádech posměchu.

„Ovšem,“ přikývla starší žena. „Od chvíle, co jsme ztratily nejmladší sestru.“

„To je mi líto. Zemřela nedávno?“ optal se Senlin vážně.

„Doufáme, že stále žije. Ačkoli kdoví. Neviděly jsme ji už tři roky.“

„Třeba se mezitím vrátila domů,“ pokrčila rameny mladší žena.

„Jen tak by nás neopustila,“ opáčila ta starší tónem, z něžž bylo znát, že se o tom nepřou poprvé.

„To je od vás odvážné, že jste přijel sám,“ změnila téma mladší žena.

„Děkuji, ale já nejsem sám.“ Senlina hovor omrzela, a tak se natáhl po kufru za sebou. Nahmátl však jen vzduch. Nechápal, jak se otočil jako na obrtlíku. Pohledem přelétl nejprve okolní zem a pak zástup prázdných, netečných tváří, které ho míjely. Maryin kufr byl pryč. „Ztratil jsem zavazadlo,“ prohlásil Senlin.

„Kupte si pevný provaz,“ řekla starší žena a popleskala jej po bledé tváři.

KAPITOLA DRUHÁ

Zkušení zákazníci budou na Tržišti, které se rozlévá na úpatí Věže, jako ryby ve vodě. Během smlouvání se nebojte naoko odejít. Taktický ústup vám může dopomoci k výhodné ceně.

— OBECNÝ PRŮVODCE BABYLONSKOU VĚŽÍ, I. IV

Senlin seděl na pískovcovém balvanu na úpatí Věže a pojídal pistácie, které si koupil ke snídani. Pálily jej popraskané rty. Mezi pistáciiovými skořápkami na zemi poskakovali drobní hnědí ptáčky a vyzobávali zapomenuté kousky oříšků. Senlin tento druh nepoznával. Před několika hodinami si koupil něco k pití — naběračku vody, která stála stejně jako panák dobré brandy —, ale teď už měl zase žízeň.

Měl s sebou malý zápisník, aby si mohl jako správný amatérský antropolog dělat záznamy, od výstupu z vlaku jej však neotevřel. Nic z toho, co se mezitím událo, se do historických analů nehodilo. Ve svěšené ruce se mu houpal otevřený vý-tisk *Obecného průvodce* a vedle něj se vršil neuspořádaný štos ženského prádla. Senlinovi se vyčerpáním točila hlava a třásly prsty. Kdyby si teď lehl na vyhrátou zem a zavřel oči, ihned by usnul. A tak raději seděl.

Uběhly dva dny od chvíle, co vystoupili z vlaku, co skrz potrhanou markýzu poprvé zahlédli Věž, co se Marya otočila a se smíchem šla nakupovat šaty. Nějaké pohoršlivé.

Babylonská věž se před ním nadýmala jako náhorní plošina, útes, který jako by neměl konce. Kromě klenutého vstupu, jenž zel v hlubokém, stinném tunelu asi sto metrů od něj, nenarušovalo spodní patro Věže jediné okno ani římsa. Výše Senlin rozeznával několik špičatých struktur, které z Věže čnely jako trny ze starého růžového keře. Lnuly k nim vzducholodě, jejichž gondoly na tu vzdálenost vypadaly jako mšice. Senlin usoudil, že jsou to vzdušná mola. Dočetl se, že většina pater, neboli prstenců, má hned několik takových mol. Že se sem s Maryou nedopravili vzducholodí! Leteckou dopravu si však nemohli dovolit — za dva lístky by Senlin utratil téměř celý svůj roční plat. A navíc byl náchylný k mořské nemoci. V Isaughu si jej za to lidé často dobírali — ředitel školy v rybářské vesnici se neodvází na moře. Senlin nechtěl polovinu svatební cesty strávit přehnutý přes zábradlí vzducholodě a zkrápět krajinu pod sebou obsahem svého žaludku. Navíc procházka k jejich hostinci v Lázních patřila k dobrodružství a Marya se na ni těšila.

Náhle si na cosi vzpomněl. Nadskočil přitom tak, že se málem svezl z balvanu. Z ruky mu vyklouzl papírový pytlík s pistáciemi; bledé oříšky se rozkutálely po udusané rudé zemi.

Věděl, že je má, přesto však začal nadějně prohledávat postranní kapsu svého vaku. Nahmatal náhradní pera, kartáč na sako a prázdné pohlednice, až se mu dlaň konečně sevřela kolem páru vlakových jízdenek.

Bohužel měl i tu její.

Ztráta Maryina zavazadla jej tehdy na okamžik vyvedla z míry. Zabořil se do davu prodejců a turistů, aniž tušil, kterým směrem zloději zmizeli. Netrvalo však dlouho a musel se smířit s tím, že se se zavazadlem už nikdy neshledá. Vrátil se na původní místo — byl si téměř jist, že stánek s ponožkami je týž, u něžž se měli potkat s Maryou — a strávil tam první odpoledne a první noc svých líbánek v Babylonu, vsedě, dočista sám. Říkal si, že sem Marya zajistě trefí. Upínal se k tomu, že je mužem vyrovnaným, racionálním, a občas dokonce i optimistou. Nejde

ostatně o žádnou velkou komplikaci. Snad se z toho nakonec vyklube dobrodružství, o jakém si budou ještě dlouho vyprávět. Marya se mu určitě vrátí.

Jenže onu noc se okolní stánky jeden za druhým složily a zboží odvezli velbloudi a muly, sáně a povozy. Ráno přijeli noví prodejci. Kolem Senlina vyrostly nové markýzy a stoly a půdorys uliček, jakož i výřez oblohy nad ním, se proměnily k nepoznání. Senlin už chápal, proč v *Obecném průvodci* nenašel mapu Tržiště. To už by mohl někdo rovnou zkusit nakreslit diagram zítřejšího západu slunce. Tržiště se neustále měnilo a přeskupovalo. Když na místě stánku s ponožkami začal kdosi jiný prodávat petrolejové lampy, Senlin si uvědomil, že k němu Marya nikdy netrefí. Nemělo smysl tady dál zůstat.

Dalšího dne se pustil do systematického pátrání, počínaje tím, co zbývalo z okrsku s hedvábím, kde Marya zmizela. Chodil ve stále širších kruzích a od každého prodejce si koupil hedvábnou spodničku nebo punčocháče, zkrátka nějakou drobnost, aby upoutal jeho pozornost a mohl se jej vyptat na ženu v červené přilbě. Alespoň mohl uvést jasné poznávací znamení — Marya byla nakonec prozíravější, než tušil. Po celodenním pátrání měl plnou náruč ženského prádla, ale o Marye se nic nového nedozvěděl. Obchodníky s šaty vystřídali hrnčíři a původní místa stolů s hedvábím si přisvojily regály s kameninovým nádobím.

Tam, kde byly markýzy a stany nejřidší, Senlin šplhal na sudy a bedny a pohledem propátrával okolní dav; byl si jist, že by Maryu rozeznal stejně snadno jako kardinála ve hloží. V okolním davu však nevynikal vůbec nikdo. Téměř bezděky se během pátrání sunul blíž a blíž Věži, která byla nakonec mnohem dál, než se mu zdálo. Anebo se jí předtím vzdálil. Už si přesně nepamatoval.

Hodiny druhé noci uplývaly do ztracena a v Senlinovi narůstal chaos a neklid. Další den se jen tak potloukal a volal ji jménem. Kdykoli zahlédl kousek červené, přeskakoval stoly,

vrážel do zákazníků a z plna hrdla volal: „Maryo, Maryo!“ Po každé však našel jen muže v rudém fezu nebo chlapce s červeným lampionem na holi nebo červenou příkrývku vykukující zpod koňského sedla.

Na paniku nebyl zvyklý a nevěděl ani, jak se utěšit, když se jej zmocní zoufalství. Jejich líbánky byly v troskách, o tom již nebylo pochyb. Pro přátele si budou muset vybájit nějakou pohádku a on samozřejmě Marye všechno vynahradí nějakým klidným víkendem na idylické chatě, ale ona si po zbytek manželství stejně bude pamatovat, jaké útrapy zakusili na své svaatební cestě. Nebyl to vůbec slibný začátek.

Všude, kam se podíval, Senlin viděl dvojice přivázané k sobě provazem. Kvůli pavučině pout se davem prodíralo o to hůř. Pročpak *Průvodce* tuto nespornou zajímavost opomněl? Vezměte si s sebou pevný provaz.

Senlin vložil jízdenky mezi stránky *Průvodce* a proklel se, že jí tu její nedal. Bylo to krátkozraké. Pomyslel si, zda má Marya dost peněz na koupi nové, a v duchu provedl pár rychlých výpočtů. On měl sedm min, šestnáct šekelů a jedenáct pencí a ona, pokud ji někdo neokradl, by měla mít zhruba stejně. Návrat do Isaughu by i třetí třídou stál nejméně deset min. Kdepak, nestačilo jí to ani náhodou. Neměla se odsud jak dostat.

Kolem Senlinova vyhlídkového balvanu ztěžka prošel vyzábělý stařec, holohlavý a nahý do půl těla, s pytlem přes rameno. Po zádech mu tekly černé potoky potu smíšeného s uhelným prachem. Starý otrok, shrbený a vetchý, upíral zrak na podpatky vybrané oděného turisty před sebou. Oba šli v zástupu poutníků, který se valil ke vstupu do Věže. Kromě Senlina bylo bezprostřední okolí spodního prstence nápadně vylištěné. Tato země nikoho se táhla na sto kroků od úpatí Věže. Nedovedl si vysvětlit, proč je tam tolik volného místa, zatímco Tržiště praská ve švech.

„Ztratil jste se?“ houkl na něj zpod pískovcového balvanu nějaký mladý muž.